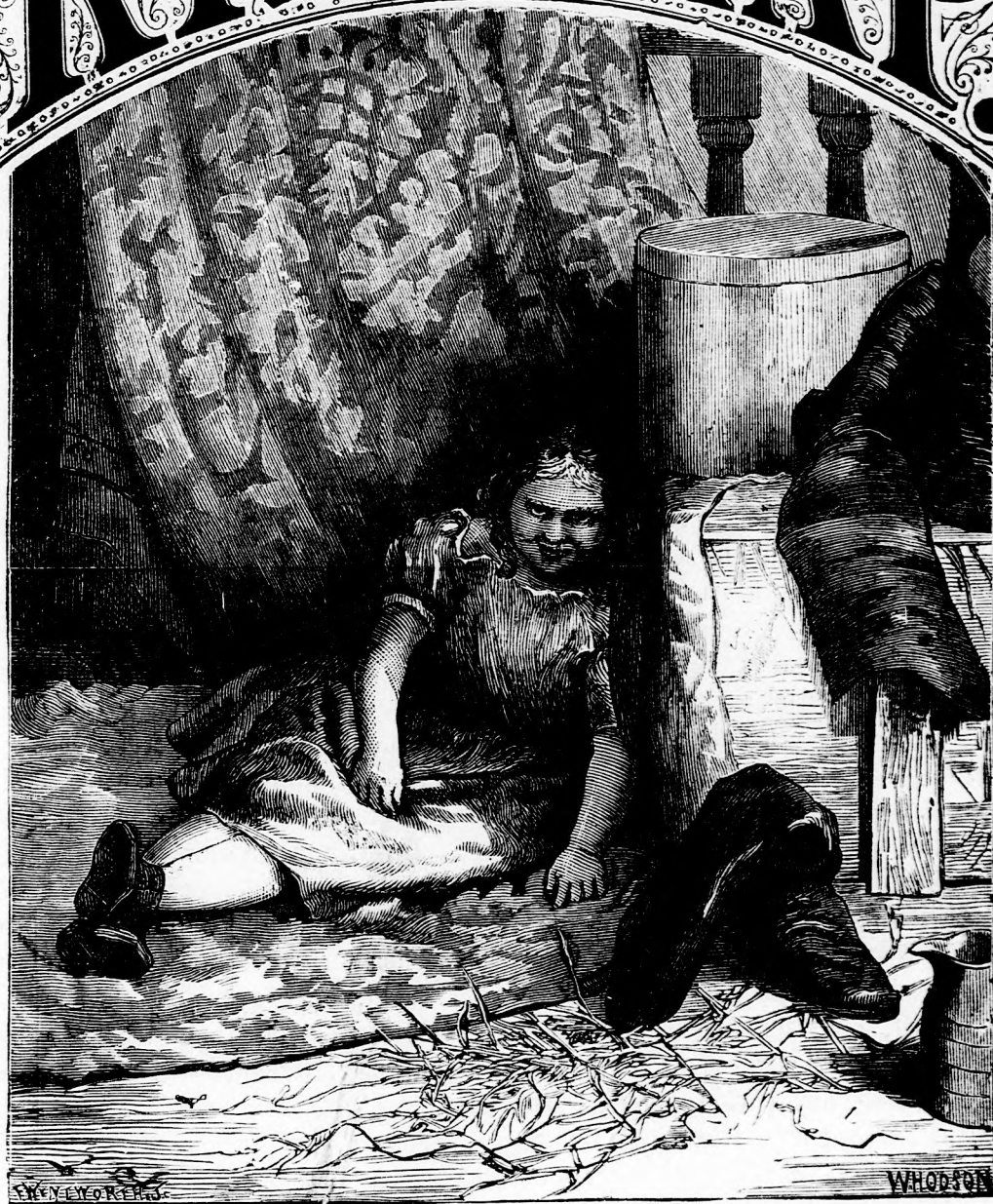

KIS HÍR LAP

KIVÁNCSI TERKA (lásd 350. l.)

AZ ARANYHEGY ÉS A KOLIBRI-MADÁR.

(Mesélte gyermekeinek Mokry Sámuel)

(Folytatás.)

Harmadik est.

AHAJÓ mindig messzebb távozott hazulról, mindig távolabb a kedves szülei háztól. Erzsike többnyire sirással töltötte idejét. Néha felkiáltott: „Mit vétettem, hogy elragadtak szüleimtől? Fogom-e őket látni valaha? Ah, soha, soha! — Hova visznek e gonosz emberek, kiknek nyelvét sem értem s mit akarnak velem?“ De a sirás hasztalan volt, az emberek nem könyörültek rajta, a hajó nem fordult vissza.

Hetek múlva a láthatáron egy fénylő pontot vettek észre. „Az nyilván valami sziget“ — mondá egyik hajós — „bizonyosan tüzet raktak rajta s az világít.“ — „Menjünk közelebb hozzá s ez éjjel a leányt kiteszem a szigetre“, mondá Ferkó.

Éjfél tájban, midőn már a szigetnek közel értek és Erzsike mélyen aludt, Ferkó csendesen felkarolván őt, hogy fel ne ébreszse, egy csónakon a szigetre vivé, s egy kosárban több napra való eleséget tévé mellé, a partra fekteté. Ő maga, mit sem látva a szigeten, mert sötét volt, visszament a hajóra és haza utazott. A király előtt hosszú távollétét azzal menté ki, hogy ő is

Erzsikét kereste, de hasztalan. Mártnak pedig elmondá, hova vitte hugát és jutalmul megkapta az ígért 100 forintot — — — — —

Ott feküdt Erzsike sok száz mértföldnyire hazájától, elhagyatva mindenkitől, egyes egyedül az ösmeretlen szigetnek partján. Az éj sötét volt, de nem bántotta őt semmi. Álma mély volt és háborítlan. Szülei-ről álmódott, mintha otthon volna és édes anyjának ölében feküdnek.

Midőn reggel fölébredett s szemeit felnyitá, az ismeretlen vidék és az egyedüllét rémülettel tölté el. De az ijedelmet csakhamar ámulat váltotta fel. Körülnézett és minden csodálatos szépnek látszott előtte. A homok és kavics a parton mind arany volt. Fölkelt és tovább lépdelt. Ime, a fűszálak is mind aranyból voltak. Még tovább ment s gyümölcs-fákat látott, melyeken a levél és a gyümölcs mind tiszta arany volt. Széllenyézett, minden körülötte, közel és távol, aranszinben csillogott. Örömtől repesve kapkodott kavics és fűszál után, ujjongva futkosott fától bokorhoz s minduntalan így kiáltott fel: „Oh, mily gyönyörű szép mind-ez! Jó istenem, hol vagyok? Oh tudom már, tudom, — a paradicsomban!“

A mig így ujjongott, egy kis báránka közelgett felé, de ez is csodálatos gyönyörű volt és oly szelid, hogy egészen hozzá jött és engedte, hogy megfogja. Minden szál

gyapja t
ölelgette,
hagyta
neki és
már örö
szemeibő

„Most
mert —
báránka

Midő

meg-meg
tött, egy
nagy he

meg az
szinarany
zogni a

legettek
Midőn a
ismerhet

báránkok
Végre ki
lott ezü

jolva let
s így su
szágban

Midő

ember ál
fehér vo
oly szeli

Erzsikén
dalommá

kedves
szelid ha
nek a b

Ez a szí
az én
kivülöttü

Itt nem
miként j
adott és

gyapja tiszta aranszál volt. Erzsike ölelgette, csókolgatta, és a bárány hagyta magát, aranyfüvet szedett neki és kezéből a bárány evett. Ekkor már örömkönyvek peregtek Erzsike szemeiből s megindulva így szólott: „Most már egyedül sem vagyok, mert — ugy-e — te nem hagysz el, báránykám?”

Midőn így futosva, bárányát meg-meg ölelgetve egy ideig mulatott, egyszer fölnézett s ime, távol nagy hegyet pillantott meg. Az is, meg az erdők, sziklák rajta mind szinarany volt. Látott állatkákat mozogni a hegyen, sokat, igen sokat, legeltek s mindig közelebb jöttek. Midőn annyira közeledtek, hogy megismerheté, látta, hogy azok is mind bárányok s mind aranyból vannak. Végre kimondhatlan kedves dalt hallott ezüsthangu fuvolán. Erzsi elbájlolva leterült a földre, szemeit behunyá s így susogott: „Oh, hisz a mennyországban vagyok!”

Midőn szemeit felnyitá, egy öreg ember állott előtte. Haja és szakála fehér volt, mint a hó, arca pedig oly szelid, tekintete oly nyájas, hogy Erzsikének meglepetése azonnal bizodalommá változott. „Ne félj tőlem, kedves leányom,” — szólalt meg szelid hangon az öreg, — „én ezeknek a bárányoknak pásztora vagyok. Ez a sziget és minden, a mi rajta van az én gondviselésem alatt áll és kívülöttünk nincs senki a szigeten. Itt nem fog senki bántani. Tudom, miként jöttél ide. Rosz testvéred eladott és egy gonosz ember ide hurczolt.

De itt nem lesz semmi bajod, én szüleid helyét fogom pótolni és szeretni foglak, mint ők szerettek. Látod, milyen szép itt minden, itt csupa gyönyörűség és boldogság lakozik. Azért légy vidám és megelégedett. Tudom ugyan, hogy mindezt szívesen itt hagynád, ha kedves szüleidhez visszamehetnél; de még sokáig kell itt maradnod, mert látod, nekem nincs hajóm, hogy visszavigyelek, meg aztán nekem nem is szabad ezt az aranyhegyet, ezeket az aranybárányokat itthagynom. Hanem sok, sok év múlva eljön valaki érted és hazavisz szüleidhez. Addig nyugodjál meg és élj itt velünk boldogul!”

Erzsikének megteltek szemei könnyekkel, míg az öreg beszélt. A gondolat, hogy oly soká nem fogja szüleit viszontlátni, fájdalmasan összeszorítá szívéét; de midőn nedves szemeit az öregre felemelte, bizodalmat érzett gerjedni szívében s az öregnek nyakába borulván, felkiáltott: „Légy tehát addig atyám és el ne hagyj engemet.”

Lassanként megszokta az aranyhegyet és annak gyönyörű vidékét. Szelid, fénylő báránykáit legeltetve, a nyájas öreg mellett sorsában mindinkább megnyugdott. De nem is lehetett másképp, mert a sziget oly kedves, oly gyönyörű volt, hogy mindaz boldog volt, a ki rajta lakott.

Negyedik est.

„Emlékeztek még Antalra?”
kérde a következő este a mesélő apa.

„Igen is“ — felelé Emma, a nagyobbik leány, — „az a királyfiu volt, a kit a gyermekek játékból a mezőn királynak választottak.“

„Ugy van,“ — mondá az apa. — „Sok év mult el és Antal férfitá nőtt. Egy napon, midőn vadászott, véresét látott fenn a levegőben kis madarat kergetni. A szegény madárka rémülten röpkedett ide s tova, de a vérese mindig közelebb érte. Ha elfogja, bizonyosan megeszte. Már már közel volt hozzá, midőn Antal megszánta a szegény madarat, puskáját hirtelen lekapta s a véresét lelőtte.“

Mennyire csudálkozott, midőn a kis madár vállára szállott, és így szólott meg: „Megmentettél s ezért én is igen nagy szolgálatot teszek neked.“

Antal megfogta a kis madarat s ime, gyöngyörű kolibrimadár volt, milyennél szebbet még soha sem látott. Azután eleresztette s attól fogva a kis kolibri, akárhova ment Antal, mindenütt vele repült.

Egyszer atyja elküldé Antalt valami dologban a szomszéd királyhoz,

Erzsikének atyjához. Midőn belépett, elcsudálkozott, mennyire megöregedtek Erzsikének szülei. „Mi bajuk van, kérdé, hogy úgy megtörték?“

„Nyom a bánat szegény Erzsikénk miatt“ — felelé szomoruan az öreg király. „Hét éve már, hogy elrabolták s azóta mindenütt kerestük, de sehol nyomára nem akadhatunk.“ E szavakra a királyné ujra sirva fakadt. „Szegény Erzsikém!“ — így sohajtott s a könyvek záporoként eredtek meg zemeiből.

Márta is ott volt a szobában. Ő tudta, hova lett Erzsike, de a világért sem árulta volna el. „Azóta legalább jó dolgom van,“ — gondolá — „egyetlen gyermek vagyok a háznál s ha nem is szeretnek anynyira, legalább nem kell látnom s nem kell irigyenem, hogy Erzsit jobban szeretik.“

Hát az micsoda szép madár a vállán?“ kérdé Márta Antaltól.

Antal odanyujtá a madarat s így szólott: „Egy vércse üldözte s már már el is fogta: de én a véresét agyonlőttem s a kolibrit megmentettem.“

(Vége következik.)

Ud...
cs...
va...
n

kat tud
gurunak
melybe ki
Emlékezte

Egysz
ilyen ká
lád vigan
a mezőn,
öreg any
megszólal

„Lövés!
Vadászok
zel, jert
bujjatok
neküljünk

A kis
engedelm
bebujtak
helyre;
a kis Ugr
követte
anyja sü
vaira het

„Mi az
Én soha s
nem is fé
nem hag
a jó édes

„Szer
Hiszen há
van! Me
nek“.

De k
Ugrifüles
a vadász
bokrok k
menekült
szikla mö
ténni az

UGRIFÜLES, AZ ENGEDETLEN KIS KÄNGURU.

Udjátok, mi a känguru? Egy furcsa állat, mely Ausztráliában van otthon s nem csak arról nevezetes, hogy roppant nagyokat tud ugrani, hanem az anya-kängurunak hasán kívülről zacskója van, melybe kicsinyeit elrejt minden baj elől. Emlékeztek?

Egyszer tehát ilyen känguru-család vigan legelészett a mezőn, midőn az öreg anya hirtelen megszólal:

„Lövést hallottam! Vadászok járnak közel, jertek hamar, bujjatok el és meneküljünk.“

A kis känguruk engedelmeskedtek és bebujtak a biztos helyre; csak egy, a kis Ugrifüles nem követte a példát s anyja sürgető szavaira hetykén felelt:

„Mi az a vadász? Én soha sem láttam, nem is félek tőle és nem hagyom itt ezt a jó édes füvecskét“.

„Szerencsétlen!

Hiszen ha itt találnak a vadászok, véged van! Megfognak, megölnék és megsütnek“.

De hiába sürgeté az öreg, a hetyke Ugrifüles nem engedelmeskedett s mert a vadászokat már látni is lehetett a bokrok között, az öreg känguru gyorsan menekült többi kicsinyeivel s egy nagy szikla mögül aggódva leste, mi fog történni az engedetlen Ugrifülessel. A va-

dászok csakhamar kiléptek a bokrok közül s alig néhány perczig körültekintgetvén, meglátták a fűben Ugrifüles urfit s puskát emeltek reá. Ugrifüles most már látta, milyen veszedelem van ugy megijedt, hogy mozdulni sem tudott, s dermedten feküdt hanyatt a fűben.

„Ne löjjetek“, szólt az egyik vadász, oda lépve és farkánál fogva magaira emelé Ugrifülest. „Ez egészen fiatal känguru, alkalmasint kiesett anyja zacskójából és agyonütötte magát. Csak

most történetelt, mert még egészen meleg. De pompás sült lesz belőle“.

Ugrifüles urfiának nem nagy öröme szolgáltak e szavak: hát még mikor egy másik vadász megszólalt:

„Az öreg känguru nem lehet messze, keressük meg; addig ezt hagyjuk itt, de jó lesz egy golyót belelőni, mert hátha csak alélt s míg oda leszünk, fölébred és elszalad?“

Szegény Ugrifülest a hideg borzongatás s már elveszettnek hitte magát; az előbbi vadász azonban így szólt:

„Kár volna a puskaport vesztegetni; nem él már az; siessünk a többiek után“.

Ezzel letették Ugrifülest és ismét a sürübe távoztak. Ugrifüles most már nem hetykélkedett, Szánta-bánta engedetlenségét és csak azon törte a fejét, hogy valamiképen menekülhessen. Szive hevesen dobogott és szentül megfogadta, hogy nem lesz többé engedetlen. Midőn már

nem hallotta a vadászok lépteinek zaját, fölnyitá szemeit s körülnézett. Nem látott senkit közel s villámgyorsan a bokrok közé ugrott és a sűrűbe rejtőzött; ott feküdt sokáig, meglapulva s moczczanni sem merte, mert most már tudta, mi a vadász és rettegett, hogy talán újból ráakadnak és végre mégis megsütik.

Félóra múlva a vadászok ismét megjelentek azon a helyen, hol Ugrifülest bagyták; persze nem találták.

„Thjü! Megszökött a jó pecsenyénk!“ kiáltott az egyik boszusan.

„Lám! Mondtam, hogy löjjük belé egy golyót“, mondá a másik s keresgélni kezdtek a bokrok között. Ugrifüles szepteggett, de szerencséjére a vadászok csakhamar beleuntak a keresésbe és eltávoztak.

Ugrifüles még jó ideig ott maradt rejtekében, míg egyszerre neszt hallott közel a bokorhoz; nagyot ijedt, de csakhamar örömmre változott kedve, mert anyját és testvéreit pillantotta meg. Nagyon örültek mindnyájan a veszedelem szerencsés elkerülésén s Ugrifüles nem kapott büntetést, mert a kiállott félelem elég lecke volt számára. Meg is ígerte anyjának, hogy jövőre hallgatni fog szavára, mert belátta, hogy a fiataloknak üdvös engedni az öregek tapasztalatból eredt tanácsainak.

Midőn a känguruk bizonyosak voltak felőle, hogy a vadászok meg nem hallhatják őket: jókedvüket vidám kardalban hangoztatták, mely magyar fordításban körülbelől így szól:

Ugrifüles.

No pajtások, örvendezzünk!
Elmentek a vadászok.
Hej, belőlem nem esznek ők,
Jól fölkipant az állok.

Känguruk kara.

Hej, belőled nem is esznek,
Jól fölkipant az állok.

Ugrifüles.

Nyársra huztak volna biz ők,
Hogy pirosra süssenek;
Hanem helyén volt az eszem
S ők nagyon felsültének.

Känguruk kara.

Bizony helyén volt az eszed,
S ugyancsak felsültének.

A CSÖRGŐKIGYÓ.

(Képpel a 348. l.)

Ha tanultátok már a természetrajzot, bizonyosan tudtok valamit a csörgőkigyőről is, mely a legveszedelmesebb csúszó állatok egyike. Szerencsénk a mi szép magyar hazánkban nem tartózkodik, hanem messze a forró égőv alatt és ott is könnyen észreveszik az emberek, ha e veszedelmes ellenség közeledik. A csörgőkigyó farkán ugyanis sajátságos csontdarabok vannak, melyek hangosan csörögnek, ha a kigyó közeledik s így az emberek idejekorán menekülhetnek.

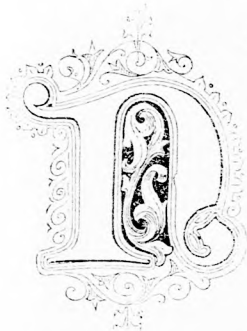
Az ottani benszülött nép nem fél ugyan annyira a csörgőkigyótól, mint gondolnók s nagyon egyszerű módon tudnak vele elbánni. A csörgőkigyó méregfogai ugyanis igen gyengék, csak úgy lógnak, mint a kis gyermek foga, midőn már kiesni akar. A benszülöttek tehát, ha csörgőkigyót vesznek észre, hamar körülgöngyölik egyik karjukat ruhával, kendővel és ingerkedve a kigyó elé tartják; ez dühösen beleharap és fogai kiesnek, a nélkül hogy az embernek ártottak volna. Ekkor aztán kigyó komát minden veszedelem nélkül nyakon csipik és megfojtják.

Ez kétségkívül nagyon egyszerű eljárás, — hanem már mi azért mégis csak inkább futásnak erednénk, ugy-e, kis olvasóim?

plom a
bíró és
előttük
tal s e
mányai
ren fol
sokan l
nem is
mások
akadt
Eg
arany
krajczá
és a
látták,
badság
s mint
reket a
akart á
"T
a bíró
aranya
már sz
"M
ha min
felelt
kiáltott
egy ki

A KÖZHUSZÁR ARANYA.

AGYON ROSZ állapotban volt a falu iskolája s egy vasárnapi napon a lelkész felszólította a hiveket, hogy adakozzanak az iskolaház kijavítására; a tem-

plom ajtajánál állott a tanító, a bíró és még egy-két buzgó ember, előttük volt egy fehérrel borított asztal s erre tették le a kimenők adományait. Hanem bizony nagyon gyéren folytak a jótékony adományok, sokan kimentek és úgy tettek, mintha nem is látnák az adománygyűjtőket, mások egy pár tizedet adtak s alig akadt egy-két forintos bankó.

Egyszerre azonban egy fényes arany gördült az asztalon szégyenkező krajezárok és tizeskéek közé; a tanító és a bíró meglepetve néztek föl s látták, hogy egy marczone arczu szabadságos közhuszár adta az aranyat, s mintha restelné, hogy ez az embereket annyira meglepi, hamar odább akart állni.

„Talán bizony tévedett is,“ szölt a bíró a tanítóhoz; „talán nem is az aranyat akarta ideadni, hanem most már szégyenli visszakérni.“

„Meglehet. Majd visszaadjuk neki, ha mind kimennek a templomból“, felelt a tanító s aztán a huszár után kiáltott: „Vitéz uram, megálljon csak egy kissé. Néhány szavam volna.“

A huszár megállott s mikor már senki sem volt közel, a tanító vissza akarta neki adni az aranyat, ha talán tévedésből tette az asztalra.

„Oh nem! tartsák meg, kérem!“ felelt a huszár. „Nem tévedés, régóta zsugorgatom ezen aranyat, hogy valami ilyen iskolai célra ajándékozzam.“

Ez még jobban meglepte a bírót és a tanítót és kérték a huszárt, mondaná el nekik, mi birta őt reá, hogy ilyen, aránylag nagy összeget ajándékozzon az iskolára. Mert bizony egy közhuszártól, kinek napi zsoldja alig néhány krajezár, nagy összeg ám egy arany. A közhuszár némi vonakodás után el is mondta történetét, mely ebből állott:

Marczi, — ez volt neve a huszárnak, — egy szomszéd kis városban született, hol szülei becsületes mesterséggel keresték kenyerüket. Marczinak korán hozzá kellett szintén a munkához látni, és csak vasárnapi iskolába járt; de itt is megtanult írni, olvasni, hallott sok szép dolgot, megtanult több szép imádságot és a jobb tanulók közé tartozott. De ez így nem sokáig tartott; szülei elhaltak s neki szolgálat után kellett látni, nem járhatott többé iskolába, hanem ide- s tova hányódott, míg végre megunta az ilyen bizonytalan életet s felcsapott katonának. Elvittek messzire szülővárosától, bejárt sok vidéket az ország határán kívül is és lassankint beleszokott többi

(Folytatás a 346. lapon.)

LŐRINCZ BÁCSI (lásd 347. l.)

A HALÁSZFIUK HAZATÉRÉSE (lásd 350. 1)

(Folytatás a 343. laphoz.)

huszárpajtásainak életmódjába; nem volt másra gondja mint evésre, ivásra, verekedett, káromkodott s nem sokára azt is elfelejtette, van-e isten, ki látja és megítéli az emberek cselekedetét.

Nem szabad azt hinni, mintha minden katona ilyen volna; a katonák közt van sok derék, becsületes és istenfélő ember és akár milyen állásban van az ember, mindig megőrizheti lelke tisztaságát. Hanem hát a katonai pálya olyan, hogy ott mégis nehezebb ellenállni a kísértésnek. Így történt tehát, mint mondtuk, Marczival is, hogy egy durva, istent és vallást nem ismerő, vad legény lett belőle.

Történt azonban, hogy nagy háboru ütött ki s egy véres csatában Marczi sulyosan megsebesülve a harc-téren maradt. Vére erősen ömlött a nagy sebből s mialatt a csatasor tovább vonult, ő ájultan hevert ott. Mikor ismét eszméletre tért, már éjszaka volt, a hold halványan világította be a gyászos csatatért s Marczi fájdalmasan hörgött, várván halála percét; mert arról meg volt győződve, hogy meg fog halni; sebe nagyon sulyos volt, s még ha gyógyítani lehetett is volna, — nem volt közel senki, a ki segítsen; csupa holtak és sulyosan sebesültek heverték körülte.

E szörnyű éjjel, midőn Marczi éles fájdalmak és a halálfélelem kinjaival ott hevert s bámulta az ég-

bolton ragyogó milliónyi csillagokat, — akkor elszállt szívéből minden gonoszság s eszébe jutott, mennyire megfélelkezett volt ő életében istenről és szent parancsairól. Imádkozni akart, de nem tudta, hogy fogjon hozzá, hisz oly régen, annyi évek óta meg sem fordult agyában egy istenfélő gondolat. Visszagondolt boldog gyermekkorára, midőn még iskolába járt, földézte emlékébe mindazt, mit akkor tenni szokott volt, s egyszerre eszébe jutott egy szép ima, melyet az iskolában gyakran mondtak el. Könyes szemekkel rebegé el most és csöndesen, isten akaratában megnyugodva várta sorsát.

Reggel felé, midőn már ismét ájulás kezdé környezni, egyszerre lépteket hallott. Emberek jöttek és Marczi nagy erőfeszítéssel „segítség“-et kiáltott. Odamentek, bevitték a legközelebbi faluba s hosszas betegeskedés után végre mégis visszanyerte egészségét. De aztán egészen új ember is vált belőle; nem káromkodott, nem részegeskedett, nem verekedett többé, hanem példás jó viselete által megnyerte tisztjei dicséretét, úgy hogy mintaképül mutatták a többieknek.

Azt a szörnyű éjt pedig nem tudta Marczi feledni s megfogadta, hogy addig takarékoskodik, míg egy kis összeget összeszerzett s aztán valamely iskolának adja, mert az iskola teszi az embert igazán emberré.

Ez volt az arany története s a biró és a tanító barátságos kézszoritással váltak meg a derék vitéztől.

Ló
É
H
H
H
M
D
K
B
M
S
S
A G
I
ország
kereszt
rugany
ott eff
ökrök
nagyol
Estere
ség cs
hogy
tehát
tüzeke
delme
P
azelőt
öserdő

LÖRINCZ BÁCSI.

(Képpel a 344. l.)

Lőrincz bácsi Buda-Pesten
Ismeretes öreg ur,
Ért mindenhez, még órás is,
Napestig ül s farag, fúr.

Ha megrándul a szék lába,
S ha megbomlik a lakat,
Ha meglazul az almárjom,
Ha meghűtöd a nyakad,

Ha szétmállik a biblia
S ha a gyökér ki nem hajt:
Megigazit nagy és kis kárt,
Megorvosol minden bajt.

Doctor, factor és compactor,
Kőmives és lakatos,
Kovács, bognár, szabó, varga,
Esztergályos, lakatos.

Beteg ember, beteg butor,
Hideglelés, rosz kilincs:
Mindentről segít az öreg
Lőrincz, kinek párja nincs.

S mint a rajzunk is mutatja:
Bádogossághoz is ért —
S mindezt olcsón elvégezi:
Egykét vörös krajezárért.

A GYERMEK ÉS A PÁRDU CZ.

Messze, messze keleten, Ázsia egyik országában utazott egyszer egy európai keresztény család, nem vasuton, nemis ruganyos hintón és jó országuton, mert ott efféléket nem ismernek, hanem egy, ökrök által vont nehéz szekeren, mely nagyokat zökken árkon, bokron keresztül. Estére nagy erdőbe értek s a sötétség csakhamar úgy meglepte ott őket, hogy nem mehettek tovább. Az erdőben tehát sátorformát ütöttek s nagy tüzeket raktak köröskörül, hogy a veszedelmes vad állatokat távol tartsák.

Egy kis fiu is volt köztök s mert azelőtt már sokat hallott és olvasott az őserdőkben tanyázó veszedelmes vadakról,

most nagyon félt és suttogva szólt anyjához: „Kedves mama, én nagyon félek! Itt tigrisek és párduczok tanyáznak az erdőben s éjjel ha meglepnek, szétmarczangolnak! És nincs velünk más, mint az ökörhajtó, az is fáradt, elalszik. Én nagyon félek!“

„Ne félj, gyermekem!“ szólt az anya. „Velünk van egy oltalmazó, ki minden ellen meg tud bennünket védeni.“ „Isten megvéd, ugy-e mama, azt érted?“ szólt a gyermek, de kissé kétke-dőleg. „De hogy fog védeni a tigrisek és párduczok ellen?“

„Az Ur megvédi azokat, kik hozzá folyamodnak,“ felelt ismét az anya. „Feküdjél le, nyugodjál gond nélkül, én majd imádkozom mindnyájunkért.“

Ezzel lefeküdtek mindnyájan s az egész napi utazástól csakhamar el s aludtak. Az ökörhajtó szolga töltött puskával kezében a tűz mellett egy ideig ébren volt s őrködött, de a fáradság rajta is erőt vett, szempillái lecsukódtak s nem sokára ő is elaludt.

Ezalatt az erdőből halk zörej közeledett, a fákról lehullott száraz galyak recsegték valaminek súlya alatt s midőn az egész utas család javában aludt, — szörnyü párducz tűnt elő a sűrű bokrok közül, macska módra halkán közeledett a sátor felé, melynek nyílása mellett a még égő tűz lángjainál látni lehetett az alvó gyermek arcát.

Ugyan-e pillanatban az anya álmodott valamit. Azt álmodta, hogy a sűrű őserdőben járt, eltévedt s valami fenevad üldözi és félelmében „segítség“-ért kiabál. És mint az rosz álmoknál sokszor megesik, valósággal hangosan kiáltotta is, hogy „segítség segítség!“ s maga is fölébredt reá. E hangok hallatára a puskát kezében tartó ökörhajtsár is fölébredt s körültekintett; a bokor mellett látott valamit mozogni, gyorsan célzott és lőtt, mire egy nagy bömbölés, aztán mély csnd következett.

(Folytatás a 350 lapon.)

A Osörgő Kertő (lásd 342. l.)

ESTI IMA (l. 351. 1.)

(Folytatás a 347. lapon.)

Nem tudtak többé aludni ez éjjel, mozdulni sem mertek, mert nem tudták, hol áll lesben a vérszomjas fenévad. Végre megvirradt s ekkor körülnéztek; ott találtak a bokor mellett elterülve egy óriási párduczot; a golyó agyvelejébe furódott és rögtön megölte.

„Lásd, gyermekem!” szólt az anya. „Nem mondtam-e, hogy van, aki megöltalmaz bennünket?”

Ezzel hálás szívből köszönetet mondták a Gondviselésnek megmentésükért.

A HALÁSZFIUK HAZATÉRÉSE.

(Képpel a 345. l.)

Nem merném állítani, hogy kis olvasóim közt is nincs egynehány olyan, ki szörnyű keserves sorsnak tartja, hogy iskolába kell menni és aztán tanulni. Pedig ha megtanulta leczkáját, nincs másra gondja, mint a játékra s nem jut eszébe, hogy hány szegény gyermek van, ki ugyancsak boldogságnak tartaná, ha így élhetne.

Több példát elmondtam már erre régebben. Most fölhozom p. o. a tengerparton élő szegény halászokat. A legtöbb tengerpart sziklás, terméketlen s az embereknek nincs ott más kereseti módjuk, mint a halászat. Messze egymástól rosz, kis kunyhókban laknak s ha kissé jobb sikerrel halásztak, valamely közeli kikötő városba viszik piacra és az így szerzett kevés pénzből fedezik szerény szükségüket. Az ily halászcsaládoknál a fiuk, mihelyt 10—12 évesek, szintén munkához látnak: nem járhatnak iskolába, nem játszhatnak, hanem nap nap mellett fáraduiok kell a mindennapi kenyér után. Egy halávesztő csónakban kimennek a tengerre: az apa tartja a kormányrudat, a fiuknak kell evezni, hogy szinte vérzik bele a tenyerök, mert az nem olyan evezés, mint mikor mi csendes tavon mulatságból egy fél óráig evezünk. Nekik szegényeknek egész nap küzdeni kell a

hánykodó tenger ellen s ha egy pár kövérebb halacszkát fognak, és a zivatar nem érte őket utól s nem temette őket a hullámok közé, még hálát adnak a sorsnak s köszönik a gondviselés kegyét, mely nekik éjjel pihenni enged. — Ugy-e, nem cserélnétek velök?

KIVÁNCSI TERKA.

(Képpel a czimlapon.)

Im itten áll a láda,
És itt a katulya.
Vajh, miket zár magába,
Vajh, mit küldött papa?

Nagymessze földről tért meg
S még ki sem pakkola.
A bábút megigérted;
Elhoztad-e, papa?

Szólj hát, te hosszú láda,
Szólj hát, te katulya!
Ne kérdezzek hiába,
Mit hoztatok haza?

Egyik se szól egy kukkot,
Hallgat mindketteje . . .
Nini, egy piczi lyuk, ott
Lessük, mit rejteget?

Ládában a kis bábu
Hallgat mélységesen,
Ólomhuzár, kis ágyu
Alusznak édesen.

A kis kard meg se csöiren,
A puska nem pufog,
Szekérke meg se zörren . . .
Ah, semmit sem tudok.

Csak a bábum ruhája
Csillogna legalább! . . .
De ah, minden hiába
Szemem semmitse lát.

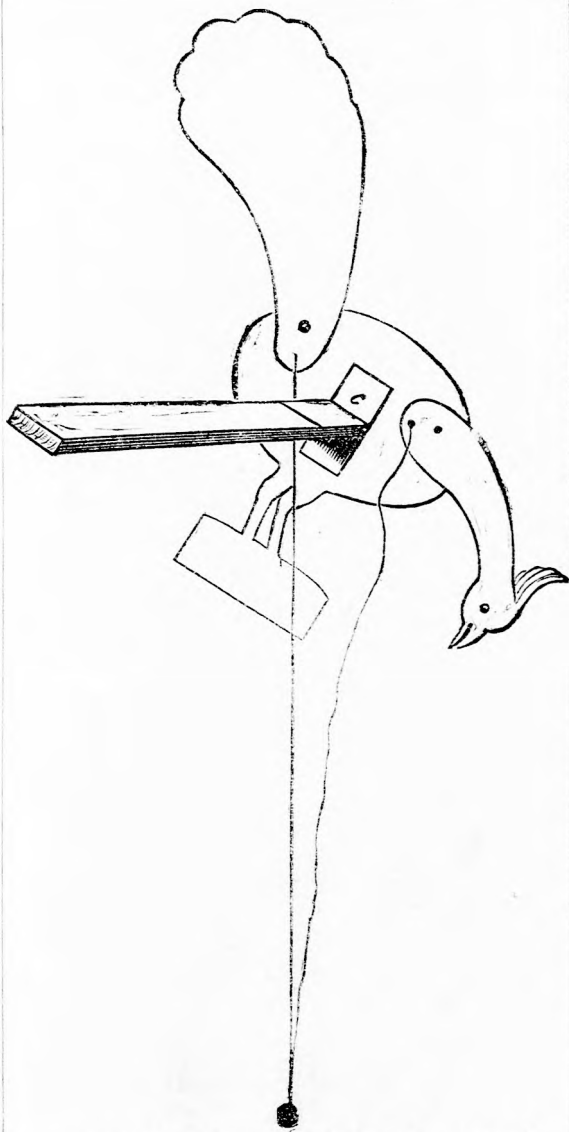
Pedig hát bizonyára
Mindkettő belseje:
A katulya és láda
Játékkal van tele.

HOGYK

Rajz
farkát a
papirosra
dosan s
meg van
Aztá
vékony z

HOGY KELL MOZGATHATÓ PÁVÁT CSINÁLNI.

Rajzoljátok a páva fejét, törzsökét és farkát a minta szerint kemény kártyapapírosra. aztán ollóval vágjátok ki gondosan s pontosan azon helyeken, melyek meg vannak jelölve, furjátok lyukakat. Aztán vegyetek körülbelül fél rőfnyi, vékony zsinórt, vagy vastag ezérnát s

egyik végét a nyakon, a másik végét a farkán levő lyukba kössétek; a többi megjelölt lyukon pedig kössétek oda a fejet és a farkot a törzsökhöz. Most erősítsetek egy hosszukás, lapos darab fát a törzsök hátsó részéhez, mit legjobban egy kettébujtott kártyadarab segítségével lehet tenni, mint a kép mutatja; aztán kössétek a fát az ágy, asztal vagy más butor szélére s ekkor a páva egészen szabadon a levegőben fog állani látszani, míg a fejére és farkára kötött zsinór hosszan lelóg. Ha már most e zsinórt meghuzzátok, a páva feje és farka magasra emelkedik, ha eleresztitek, lekonyul; ha pedig a zsinor végére valami kis súlyt köttök, és ezt meghimbálgátok, mint az óra-ingát, akkor a pávának felváltva nő feje, hol farka fog emelkedni és lekonyolni, ami nagyon mulatságos látvány.

Lehet a pávát szép tarkára is festeni és pedig zöld, kék és sárga színekkel, mert ilyen a természetben is.

ESTI IMA.

(Képpel a 349. lapon.)

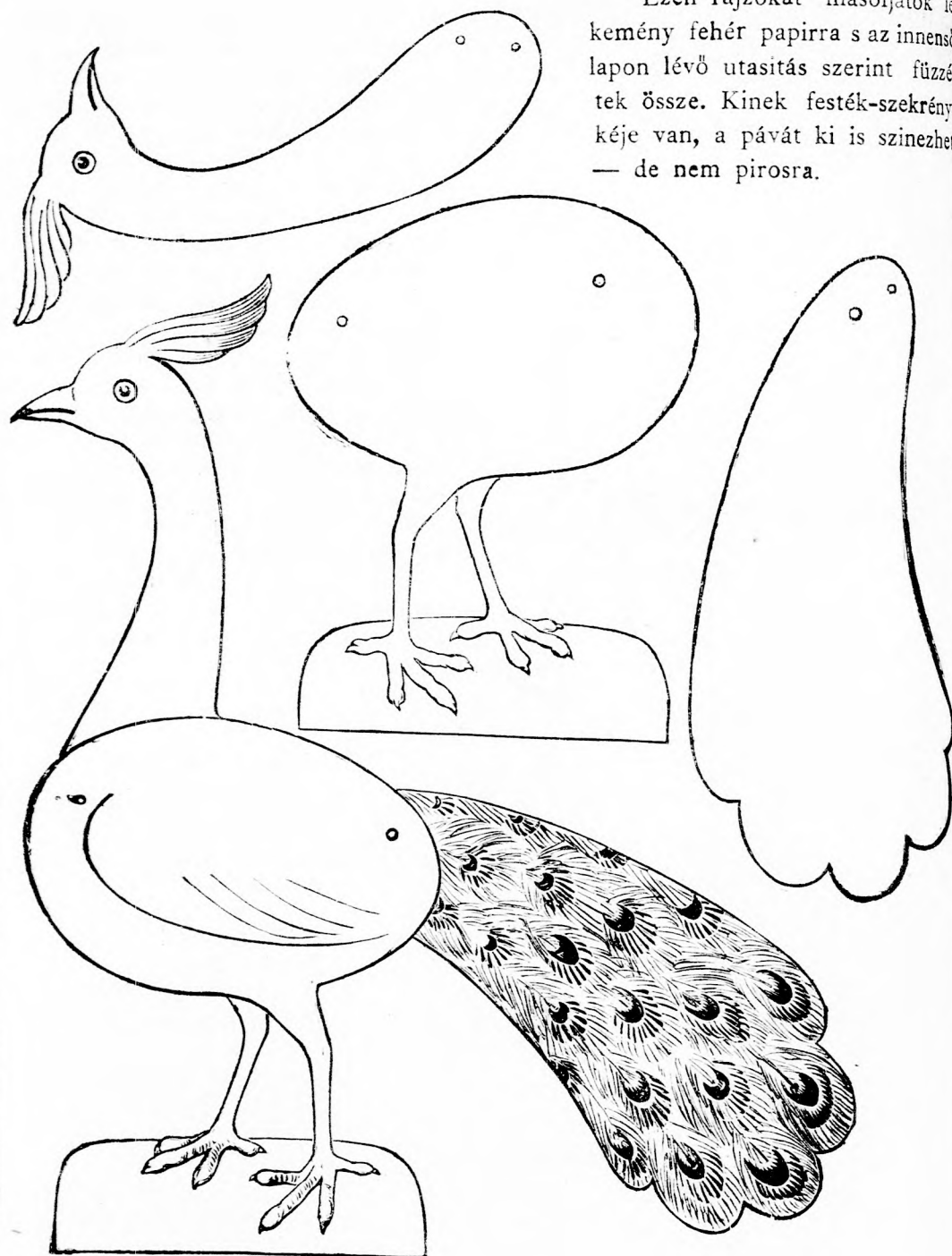
Egy nap ismét lemúlt,
Már este lett.
A sok csillag kigyúlt
A föld felett.

Én édes istenem!
Forró imám:
Áldd meg, kik mindenem,
Atyám s anyám.

Ah, majd ha egykoron
Én nagy leszek:
Meghálálni fogom,
Jó tettöket.

S az álomnak küldd rám
Jó angyalát —
Kedves apám, anyám,
Jó északát!

Ezen rajzokat másoljátok le kemény fehér papírra s az innenső lapon lévő utasítás szerint fűzitek össze. Kinek festék-szekrénykéje van, a pávát ki is színezheti — de nem pirosra.

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ➡